

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΚΑΠΕΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 8673/13)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

21 Ιουλίου 2016

Η απόφαση αυτή είναι τελεσίδικη. Μπορεί να υποστεί μικροαλλαγές ως προς την μορφή.

Στην υπόθεση Κάπες κατά Ελλάδας.

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε επιτροπή, η σύνθεση της οποίας έχει ως εξής:

Ledi Bianku, *πρόεδρος*,

Λίνος-Αλέξανδρος Σισιλιάνος,

Aleš Pejchal, *δικαστές*,

και Renata Degener, *αναπληρώτρια γραμματέας τμήματος*,

Αφού διασκέφθηκε σε δικαστικό συμβούλιο στις 21 Ιουνίου 2016,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία ελήφθη την πιο πάνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 8673/13) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, με την οποία ένας υπήκοος του Κράτους αυτού, ο κ. Απόστολος Κάπες («ο προσφεύγων»), προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 29 Ιανουαρίου 2013 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπήθηκε από τον κύριο Κ. Δεμερτζή, δικηγόρο Αθηνών. Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από την εντεταλμένη του αντιπροσώπου της, κυρία Ο. Σουροπάνη, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 6 Μαρτίου 2013, η προσφυγή κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1959 και είναι κάτοικος Αθηνών.

5. Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως αυτά εκτίθενται από τους διαδίκους μπορούν να συνοψιστούν ως εξής.

6. Στις 30 Απριλίου 2006, ο προσφεύγων ήλθε σε γάμο με την κυρία Ε.Χ. Ένα τέκνο, η Ν., γεννήθηκε από την ένωση αυτή στις 2 Οκτωβρίου 2006. Εν τούτοις, τον Αύγουστο 2006 ενώ η κυρία Ε.Χ. ήταν ακόμη έγκυος, οι σύζυγοι διέρρηξαν την σχέση τους και διαζεύχθηκαν.

7. Μία προσωρινή διαταγή της 25 Απριλίου 2007 και, στην συνέχεια, μία απόφασης της 24 Σεπτεμβρίου 2007 του μονομελούς πρωτοδικείου Αθηνών

(απόφαση αριθ. 7573/2007), ρύθμισαν προσωρινά το ζήτημα της επικοινωνίας του προσφεύγοντος με την κόρη του.

8. Στις 24 Οκτωβρίου 2007, η κυρία Ε.Χ. άσκησε ενώπιον του μονομελούς πρωτοδικείου Αθηνών μία αγωγή με την οποία ζητούσε να της ανατεθεί η γονική μέριμνα της κόρης της καθώς και διατροφή. Με την από 8 Μαρτίου 2008 ανταγωγή του, ο προσφεύγων ζήτησε να του ανατεθεί η γονική μέριμνα για τον λόγο ότι η πρώην σύζυγός του είχε ψυχολογικά προβλήματα. Ζήτησε επίσης από το δικαστήριο να ρυθμίσει τα ζητήματα του δικαιώματος επικοινωνίας του για το διάστημα κατά το οποίο η Ν. θα βρισκόταν υπό την επιμέλεια της μητέρας της.

9. Στις 5 Μαΐου 2008, το δικαστήριο συνεδρίασε αφού συνένωσε τις δύο αγωγές. Σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία, η πρόεδρος κάλεσε τους διαδίκους να έλθουν σε συμβιβασμό πριν αποφανθεί το ίδιο.

10. Ένας συμβιβασμός επιτεύχθηκε και η πρόεδρος εξέδωσε την απόφασή της (αριθ. 1637/2008) στις 11 Νοεμβρίου 2008.

11. Ο προσφεύγων ισχυρίστηκε ότι το σχέδιο της απόφασης δεν απεικόνιζε τον συμβιβασμό και είχε ειδικότερα παραλείψει να συμπεριλάβει το κεφάλαιο που αφορούσε το δικαίωμα επικοινωνίας του στο μέσο της εβδομάδας και το οποίο είχε αποτελέσει το αντικείμενο σκληρών διαπραγματεύσεων.

12. Με την από 22 Δεκεμβρίου 2008, ο δικηγόρος του προσφεύγοντος κάλεσε την πρόεδρο του μονομελούς πρωτοδικείου να προβεί χωρίς καθυστέρηση στην καθαρογραφή και στην θεώρηση της απόφασης προκειμένου αυτή να καταστεί εκτελεστή.

13. Στις 23 Δεκεμβρίου 2008, ο προσφεύγων κατέθεσε μία αίτηση ασφαλιστικών μέτρων καθώς και μία αίτηση για την έκδοση προσωρινής διαταγής προκειμένου να μπορέσει να δει την κόρη του στην διάρκεια των διακοπών των Χριστουγέννων. Στις 24 Δεκεμβρίου 2008, η πρόεδρος διέταξε προσωρινά την κυρία Ε.Χ. (προσωρινή διαταγή) να εμπιστευθεί την Ν. στον πατέρα της από τις 24 μέχρι τις 26 Δεκεμβρίου 2008. Όσον αφορά την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, το δικαστήριο την απέρριψε στις 13 Φεβρουαρίου 2009 (απόφαση αριθ. 1325/2009).

14. Η απόφαση αριθ. 1637/2008 του μονομελούς πρωτοδικείου καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 14 Ιανουαρίου 2009.

15. Εν τω μεταξύ, στις 24 Δεκεμβρίου 2008, ο προσφεύγων κατέθεσε, μέσω του δικηγόρου του, ενώπιον του μονομελούς πρωτοδικείου μία αίτηση διόρθωσης της απόφασης αριθ. 1637/2008. Υποστήριζε ότι το τμήμα που αφορούσε το δικαίωμα

επικοινωνίας δεν συνέπιπτε με αυτό που είχε αποφασιστεί κατά την διαδικασία του συμβιβασμού.

16. Στις 12 Ιανουαρίου 2009, ο προσφεύγων κατέθεσε δεύτερη αγωγή (επιβοηθητική αγωγή) για την διόρθωση της απόφασης αριθ. 1637/2008 άλλως, επικουρικώς, την τροποποίησή της.

17. Η συζήτηση για την αίτηση διόρθωσης και την δεύτερη αγωγή έλαβε χώρα στις 16 Φεβρουαρίου 2009 και η απόφαση με αριθμό 1265/2009 εκδόθηκε στις 9 Σεπτεμβρίου 2009. Η απόφαση αυτή καθόρισε το δικαίωμα επικοινωνίας του προσφεύγοντος. Η εν λόγω απόφαση καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 16 Νοεμβρίου 2009.

18. Στις 28 Δεκεμβρίου 2009, η κυρία Ε.Χ. άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής για τον λόγο ότι οι τροποποιήσεις οι οποίες πραγματοποιήθηκαν δεν αναγράφονταν στο πρακτικό της απόφασης αριθ. 1637/2008 του πολυμελούς πρωτοδικείου Αθηνών.

19. Στις 9 Ιουνίου 2011, η κυρία Ε.Χ. ζήτησε τον ορισμό μιας δικασίμου.

20. Η αρχική δικάσιμος της 19 Ιανουαρίου 2012 αναβλήθηκε για τις 24 Μαΐου 2012, μετά αίτηση της κυρίας Ε.Χ., μετά την κατάθεση της αντέφεσης του προσφεύγοντος στις 17 Ιανουαρίου 2012. Ο τελευταίος ζητούσε από το εφετείο, σε περίπτωση που αυτό δεχόταν την έφεση της κυρίας Ε.Χ., να διατάξει την ψυχιατρική εξέτασή της και να εξετάσει την υπόθεση επί της ουσίας.

21. Με απόφαση της 14 Δεκεμβρίου 2012, το εφετείο Αθηνών δικαίωσε την κυρία Ε.Χ. και απέρριψε την αντέφεση του προσφεύγοντος (απόφαση αριθ. 6271/2012). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 3 Απριλίου 2013.

22. Ο προσφεύγων δεν άσκησε αίτηση αναίρεσης. Ισχυρίζεται ότι, δεδομένου ότι η απόφαση του εφετείου αφορούσε την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, η αίτηση αυτή δεν θα είχε καμία πιθανότητα επιτυχίας.

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

23. Ο νόμος 4239/2014, υπό τον τίτλο «δίκαιη ικανοποίηση λόγω υπέρβασης της εύλογης διάρκειας της δίκης στα ποινικά και πολιτικά δικαστήρια καθώς και στο Ελεγκτικό Συνέδριο», τέθηκε σε ισχύ στις 20 Φεβρουαρίου 2014. Ο προαναφερόμενος νόμος εισήγαγε, μεταξύ άλλων, μία νέα αποζημιωτική αγωγή με στόχο την επιδίκαση μιας δίκαιης ικανοποίησης για την ηθική βλάβη που

προκλήθηκε από την αδικαιολόγητη παράταση μιας διαδικασίας ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων. Το άρθρο 3 § 1 ορίζει:

«Η αίτηση ασκείται ανά βαθμό δικαιοδοσίας εντός προθεσμίας έξι (6) μηνών από τη δημοσίευση της οριστικής απόφασης του δικαστηρίου που εκδόθηκε μετά από δίκη για την οποία ο αιτών παραπονείται ότι υπήρξε υπέρβαση της εύλογης διάρκειάς της (...)

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

24. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η διαδικασία της επίδικης διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)

A. Επί του παραδεκτού

25. Το Δικαστήριο διαπιστώνει εξάλλου ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 α) της Σύμβασης. Σημειώνει επίσης ότι αυτή δεν προσκρούει σε κάποιο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

26. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 24 Οκτωβρίου 2007, όταν επιλήφθηκε το μονομελές πρωτοδικείο Αθηνών και έληξε στις 14 Δεκεμβρίου 2012, ημερομηνία κατά την οποία δημοσιεύθηκε η απόφαση αριθ. 6271/2012 του εφετείου Αθηνών. Διήρκεσε συνεπώς πέντε έτη και δύο μήνες περίπου για δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

2. Λογική διάρκεια της διαδικασίας

27. Ο προσφεύγων θεωρεί ότι η διάρκεια της διαδικασίας ήταν υπερβολική, επικρίνοντας τις παραλείψεις της συμβιβαστικής διαδικασίας ενώπιον του δικαστή, καθώς και την ποιότητα της αρχικώς εκδοθείσας απόφασης η οποία μετέγραψε τον συμβιβασμό που επιτεύχθηκε μεταξύ των διαδίκων. Υποστηρίζει ότι, εξαιτίας των παραλείψεων αυτών, υποχρεώθηκε να πολλαπλασιάσει τις ενέργειες ενώπιον των δικαστικών αρχών, προκειμένου να επιτύχει την διόρθωση και την ακύρωση αυτής της τελευταίας απόφασης.

28. Η Κυβέρνηση προβαίνει σε μία χρονολογική ανάλυση της επίδικης διαδικασίας και εκτιμά ότι αυτή διεξήχθη σε γενικές γραμμές σε λογικές προθεσμίες. Ισχυρίζεται ότι όλες οι συζητήσεις ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων ορίστηκαν σε σύντομες προθεσμίες και ότι κανένα διάστημα αδράνειας δεν θα μπορούσε να αποδοθεί στις εθνικές αρχές. Υπενθυμίζοντας την αρχή της πρωτοβουλίας των διαδίκων στην πολιτική δίκη, θεωρεί ότι, όσον αφορά την διάρκεια της κατ'έφεση διαδικασίας, θα πρέπει να εξαχθεί μία περίοδος αδράνειας δύο ετών και επτά μηνών καταλογιστέα στους διαδίκους. Κατά τα λοιπά, εκτιμά ότι το σύνολο της διαδικασίας είχε σταθερό ρυθμό και ότι η συνολική διάρκειά της εκτάθηκε σε τρία έτη περίπου.

29. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη τα κριτήρια που έχουν καθιερωθεί από τον νομολογία του, και ιδιαίτερα την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντος και εκείνη των αρμοδίων αρχών, καθώς και το διακύβευμα της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους. Σε υποθέσεις που αφορούν την γονική μέριμνα και το δικαίωμα επικοινωνίας, το διακύβευμα της διαφοράς για τον προσφεύγοντα είναι επίσης ένα σχετικό κριτήριο. Ιδιαίτερη επιμέλεια επιβάλλεται επίσης λαμβανομένων υπόψη των ενδεχομένων συνεπειών που μπορεί να έχει μία υπερβολική βραδύτητα ειδικότερα στην απόλαυση του δικαιώματος σεβασμού της οικογενειακής ζωής. Έπεται ότι οι υποθέσεις αυτές πρέπει να αντιμετωπίζονται με ιδιαίτερη ταχύτητα (*Paulsen-Medalen και Svensson κατά Σουηδίας*, 19 Φεβρουαρίου 1998, § 39, *Laino κατά Ιταλίας* [GC], αριθ. 33158/96, § 18, CEDH 1999-I, και *Tsikakis κατά Γερμανίας*, αριθ. 1521/06, 10 Φεβρουαρίου 2011, § 64).

30. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η υπόθεση δεν παρουσίαζε αφ'εαυτής ιδιαίτερη πολυπλοκότητα. Επί πλέον, οι διάδικοι ήλθαν σε συμβιβασμό κατά την αρχική συζήτηση της 5 Μαΐου 2008 ενώπιον του μονομελούς πρωτοδικείου. Όμως, η απόφαση αριθ. 1637/2008 του δικαστηρίου αυτού, η οποία μετέγραψε τον εν

λόγω συμβιβασμό, καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε μόλις στις 14 Ιανουαρίου 2009, ήτοι περισσότερο από έξι μήνες μετά την συζήτηση. Εξάλλου, όσον αφορά την διαδικασία της διόρθωσης, παρά το γεγονός ότι η συζήτηση ενώπιον του μονομελούς πρωτοδικείου ορίστηκε σε σύντομη προθεσμία, η απόφαση εκδόθηκε μόλις επτά μήνες περίπου αργότερα. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι προθεσμίες αυτές δεν είναι σύμφωνες με την ιδιαίτερη επιμέλεια η οποία απαιτείται από τις αρμόδιες αρχές στις υποθέσεις που αναφέρονται στο δικαίωμα επικοινωνίας ενός γονέως με το τέκνο του. Όσον αφορά την διαδικασία στο εφετείο, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ένα διάστημα τριών ετών παρήλθε μεταξύ της έφεσης της κυρίας Ε.Χ., πρώην συζύγου του προσφεύγοντος, και της δημοσίευσης της απόφασης αριθ. 6271/2012 του εφετείου Αθηνών. Ακόμη και αν υποτεθεί ότι ένα διάστημα ενός έτους και περισσότερο από πέντε μηνών, το οποίο παρήλθε μεταξύ της προσφυγής ενώπιον του δικαστηρίου αυτού και της αίτησης ορισμού ημερομηνίας δικασίμου ενώπιόν του, μπορεί να καταλογιστεί στην αδράνεια των διαδίκων, η Κυβέρνηση δεν παρέχει κάποια εξήγηση ικανή να δικαιολογήσει το απομένον διάστημα. Έτσι, το Δικαστήριο θεωρεί ότι αυτό ήταν υπερβολικό και ότι οι αρχές δεν ενήργησαν με την ταχύτητα που απαιτούν οι καταστάσεις του είδους αυτού.

31. Λαμβανομένου υπόψη του διακυβέυματος της διαφοράς για τον προσφεύγοντα και την ιδιαίτερη ταχύτητα η οποία επιβαλλόταν εν προκειμένω εξαιτίας των αθεράπευτων συνεπειών τις οποίες η πάροδος του χρόνου κινδύνευε να επιφέρει στην σχέση μεταξύ του προσφεύγοντος και του τέκνου του, το Δικαστήριο εκτιμά ότι τα ελληνικά δικαστήρια δεν επέδειξαν την απαραίτητη επιμέλεια και ότι η συνολική διάρκεια δεν ήταν λογική με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΠΟΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

32. Επικαλούμενος του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται για το γεγονός ότι το εφετείο απέρριψε την αντέφεσή του. Επικαλούμενος το άρθρο 8 της Σύμβασης, παραπονείται επίσης για τον περιορισμό των δικαιωμάτων επικοινωνίας του με την ανήλικη κόρη του εξαιτίας των παραλείψεων της συμβιβαστικής διαδικασίας ενώπιον της προέδρου του πολυμελούς πρωτοδικείου και της διάρκειας της δικαστικής διαδικασίας.

33. Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων που έχει στην διάθεσή του, και στο μέτρο που έχει αρμοδιότητα να επιληφθεί των διατυπωθέντων ισχυρισμών, το

Δικαστήριο δεν διαπίστωσε κάποια ένδειξη παραβίασης του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 α) και 4 της Σύμβασης.

34. Επίσης, όσον αφορά την σχετική με το άρθρο 8 της Σύμβασης αιτίαση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, παραλείποντας να ασκήσει αίτηση αναίρεσης, ο προσφεύγων δεν έκανε χρήση ενός ενδίκου μέσου το οποίο παρουσίαζε λογικές προοπτικές επιτυχίας και ήταν ικανή να του προσφέρει μία προσήκουσα επανόρθωση της αιτίας αυτής.

35. Συνεπώς, η αιτίαση η οποία διατυπώνεται στην βάση του άρθρου 8 της Σύμβασης πρέπει να απορριφθεί, σύμφωνα με το άρθρο 35 §§ 3 α) και 4 της Σύμβασης, λόγω της μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

36. Σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

37. Ο προσφεύγων ζητεί 20.000 ευρώ (EUR) για την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη.

38. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις αξιώσεις αυτές και καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα. Θεωρεί ότι, σε κάθε περίπτωση, η διαπίστωση μιας παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής επαρκή ικανοποίηση για την ηθική βλάβη.

39. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο προσφεύγων υπέστη μία βέβαιη ηθική βλάβη. Λαμβανομένων υπόψη των συνθηκών της υπόθεσης καθώς και του διακυβεύματος της διαφοράς για τον προσφεύγοντα, του επιδικάζει 3.500 EUR για την αιτία αυτή.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

40. Ο προσφεύγων ζητεί επίσης 4.250 EUR για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και 10.000 EUR για εκείνα στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου. Προσκομίζει τρία

τιμολόγια σχετικά με την διαδικασία ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, καθώς και το συμφωνητικό που συνάφθηκε με τον δικηγόρο του σχετικά με την αμοιβή του για την διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

41. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις αξιώσεις αυτές και εκτιμά ότι το ποσό που τυχόν θα επιδικαστεί στον προσφεύγοντα για την αιτία αυτή δεν θα μπορούσε να υπερβεί τα 500 EUR.

42. Το Δικαστήριο δεν διακρίνει αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της διαπιστωθείσας παραβίασης και των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης στα οποία ο προσφεύγων υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και απορρίπτει αυτό το τμήμα του αιτήματος.

43. Υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης βάσει του άρθρου 41 προϋποθέτει ότι θα αποδειχθεί το πραγματικό και το αναγκαίο τους και, επί πλέον, ο εύλογος χαρακτήρας του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* [GC], αριθ. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI). Λαμβανομένων υπόψη των εγγράφων που έχει στην διάθεσή του και της νομολογίας του, το Δικαστήριο εκτιμά εύλογο να επιδικάσει στον προσφεύγοντα το ποσό των 350 EUR για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη που αφορούν την διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

44. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να ευθυγραμμίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας με το επιτόκιο της οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή σε ό,τι αφορά την αιτίαση την ελκόμενη από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, όσον αφορά την διάρκεια της επίδικης διαδικασίας, και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.
3. *Αποφαίνεται*
 - (α) ότι το εναγόμενο Κράτος πρέπει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών, τα ακόλουθα ποσά:
 - (i) 3.500 EUR (τρεις χιλιάδες πεντακόσια ευρώ), πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο, για την ηθική βλάβη,

(ii) 350 EUR (τριακόσια πενήντα ευρώ), πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο, για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη ενώπιον του Δικαστηρίου,

(β) ότι από την λήξη της πιο πάνω προθεσμίας και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσυζητηθεί με έναν απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς εκείνο της οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσυζητημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά,

Συντάχθηκε στα γαλλικά και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 21 Ιουλίου 2016, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού του Δικαστηρίου.

(υπογραφή)

Renata Degener

Αναπληρώτρια Γραμματέας

(υπογραφή)

Ledi Bianku

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 1^η Σεπτεμβρίου 2016

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος